„Drie en twintig dagen," fluisterde zij. „Nog drie en twintig dagen, dan is hij vrij."

Een portret opnemende, bekeek ze het geruimen tijd met door tranen half verduisterde oogen. Het portret stelde een jongen man voor met een open gelaat en krullend haar. Een ander portret op de piano stelde denzelfden jongen man voor, doch nu stond juffrouw Barbara naast hem, maar veel jonger dan ze nu was. Het portret gaf de beeltenis weer van een jong, luchthartig meisje, dat nog geen droefenis scheen te kennen. De Barbara van nu was een vrouw die haar tol aan 's levens leed betaald had, waarvan de droeve oogen en eenige rimpels rondom den mond getuigenis aflegden.

„Drie en twintig dagen," mompelde ze weer, de handen over de borst kruisende. „Zou hij mij erg verouderd vinden?"

Een geklop aan de deur deed haar opschrikken. Haastig zette zij het portret neer.

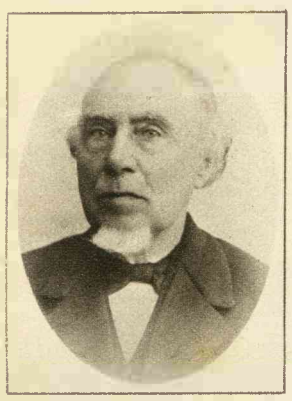
„Kom binnen, Jennie-lief!" riep ze, ziende wie de bezoekster was. „Wat ben ik blij je te zien. Maar Jennie," ging ze voort „wat scheelt er aan?" Dat mocht ze wel vragen, want de oogen van het meisje waren rood en gezwollen en zelfs nu, terwijl ze poogde te lachen, trilde haar mond.

„O, juffrouw Barbara!" riep ze uit, haar handen grijpende. „Wat ben ik ongelukkig. Ik weet niet wat te doen. Jem gaat naar Canada, zegt hij, en ik .... o, ik .. weet zeker dat ik hem nimmer terugzie."

Juffrouw Barbara drong het meisje zachtjes in een gemakkelijken stoel.

EEN NIEUW KLEERENMAGAZIJN.
Het een dezer dagen geopende nieuwe kleerenmagazijn van de bekende firma Meddens & Zoon aan den Hofweg te 's-Gravenhage. (*foto „Rembrandt"*)

J. HOEKSTRA. †

O. NETSCHER. †

Te Warga (Friesland) overleed op 80-jarigen leeftijd de heer J. HOEKSTRA, bekend schaatsenfabrikant aldaar. — In den ouderdom van 60 jaar overleed te 's-Gravenhage op 25 September de heer O. NETSCHER, oud-inspecteur van Financiën in Ned. Indië. De overledene werd 2 September 1855 te Tegal geboren.

„Arm kind!" zei ze slechts.

„Ik ben niet bang om te werken, juffrouw Barbara," zei het meisje eindelijk. „Waarom laat Jem mij niet met hem mee gaan? Ik zou hem daar goed kunnen helpen."

„Heb je hem dat gezegd, Jennie?" vroeg de ander. „Weet hij dat je bereid bent met hem daar een nieuw leven te beginnen?"

Jennie schudde het hoofd.

„Het heeft geen nut daarover te praten," zei ze. „Hij wil alleen gaan en bovendien — bovendien, juffrouw Barbara, ik zou toch niet kunnen gaan. Kijk eens naar me. Dit is de beste japon, die ik bezit. Ik heb geen uitzet; ik zou mij doodschamen om te trouwen in mijn daagsche kleeren. Begrijp dat eens goed, juffrouw Barbara! Wij Trevors zijn reeds jaren arm, maar trotsch; alle dochters in onze familie die trouwden, hadden een goed gevulde linnenkast en tal van japonnen. Maar ik ... ik heb geen geld om een el goed te koopen."

„Arm kind," zei juffrouw Barbara weer, terwijl ze haar liefkoozend over de hand streek. „Maar, Jennie, lieve, een man hecht niet zooveel aan mooie kleeren!"

„Hoe kunt ù dat weten?" klonk het bijna vijandig van Jennie's lippen, terwijl ze haar hand wegtrok. „U is nooit getrouwd geweest. U is maar ...." Ze hield plotseling op, beschaamd over haar uitval.

„Een oude juffrouw, bedoel je, Jennie," zei Barbara rustig. „Dat mag zoo zijn, kind, maar ik ben een vrouw!" „O, wat spijt me dat, juffrouw Barbara," riep het meisje uit. „Ik wilde zoo iets niet zeggen, heusch niet! O, wat spijt me dat! wat spijt me dat! Maar u weet hoe 't is. Moeder stierf en liet mij met de kinderen alleen. Het was een harde strijd. Ik had nimmer den tijd om over mijzelf te denken. Nu is Alice oud genoeg om mijn plaats in te nemen. Maar nu heb ik geen kleeren en vader is te arm om mij geld te geven ze te koopen. Wat moet ik doen?"

„Arm kind," zei juffrouw Barbara weer, maar er kwam een afwezige blik in haar oogen en er heerschte een oogenblik stilte. Toen ze weer sprak, trilde haar stem.

„Jennie," zei ze, „zal ik je een geheim vertellen?"

Het meisje keek nieuwsgierig op.

„Ook ik was eens verloofd," zei de kleine schooljuffrouw met een zachte stem. „Toen deed hij iets .... verkeerds. Men zegt hij deed een valsche handteekening en .... en ze namen hem van mij weg ...."

Een zucht ontsnapte haar borst, maar dapper ging ze voort:

„We zouden veertien dagen later ondertrouwd zijn, Jennie, en ik had mijn geheele uitzet klaar. Ik was toen acht en twintig jaar en het is tien jaar geleden."

Er was weer stilte, slechts onderbroken door het geknetter van het vuur in den haard, en dezen keer was het Jennie die Barbara's hand liefkoosde.

„Is hij gestorven, juffrouw Barbara?" vroeg zij met bewogen stem.

„Neen, lieve," antwoordde de ander. „Ze namen hem van mij weg. Hij werd gevangen genomen, maar .... maar," en haar stem klonk triomfantelijk, „hij komt terug over drie en twintig dagen."

Jennie streek nog steeds liefkoozend over haar hand.

„Dan ga je zeker gauw trouwen," riep ze uit. „O, wat ben ik blij, juffrouw Barbara. Ik vond het altijd zoo jammer dat je nooit getrouwd was en ik hoop dat je gelukkig zult wezen."

„Dank je lieve," zei Barbara. „Ik denk het wel. Wij hebben elkander lief en mijn jongen weet dat ik op hem wacht al die jaren. Bovendien," vervolgde zij trotsch, „als hij verkeerd deed, deed hij het voor mij. We waren arm, maar hij was armer dan ik en kon het niet verdragen dat ik het bij hem minder goed zou hebben, dan ik het thuis gewend was. Nu zal ik in staat zijn hem een tehuis aan te bieden."

„U is een goede vrouw, juffrouw Barbara," zei het meisje en kuste haar goeden nacht. „Ik dank je voor je verhaal en ik .... ik zal trachten dapper te wezen en op Jem te wachten, tot hij komt om mij te halen. Ik kan nu geruster op hem wachten, na wat u mij verteld hebt."

Nadat Jennie vertrokken was, ging juffrouw Barbara naar boven met een glimlach van geluk op de lippen.

„Drie en twintig dagen, drie en twintig dagen!" herhaalde ze voortdurend en de woorden klonken als een zang. Een grooten koffer ontsluitende, die op haar slaapkamer stond, nam ze bij het licht van een kaars met bevende vingers er het eene kleedingstuk na het andere uit. Ze waren alle wit en zoo keurig dat de trots van juffrouw Barbara volkomen gerechtvaardigd was. Prachtige borduursels en kostbare tusschenzetsels versierden de kleedingstukken en de kleine schooljuffrouw spreidde alles voor zich uit met een gelukkigen lach.

DR. HIDDO NANNING. †

PROF. C. J. v. LOON. †

Den 27en Sept. overleed te 's-Gravenhage de heer Dr. HIDDO NANNING, in leven directeur van de N.V. Dr. H. Nanning's Chemisch-Pharmaceutische Fabriek aldaar. De overledene werd in 1881 te 's-Gravenhage geboren en promoveerde in 1906 te Leiden op een proefschrift, getiteld: Over den invloed van het Pancreas-extract op de Glycose in Spiersap. — Te 's-Gravenhage overleed de heer Prof. C. J. VAN LOON, in leven hoogleeraar in de mijnbouwkunde aan de Technische Hoogeschool te Delft. Prof. Van Loon was ridder in de Orde van den Nederlandschen Leeuw.

„Genoeg van alles," mompelde ze, „en geheel door mij zelf gemaakt. Ik zal er uitzien als een prinses. Maar mijn jongen zag mij graag netjes!"

Een prachtige bruidsjapon van lichte mauvekleurige stof te voorschijn halende, deed ze deze aan en bekeek zichzelf in den spiegel.

„Ik heb al zoolang geen licht gedragen," zuchtte zij. „Het maakt mij jong opnieuw."

Daarna de verschillende kleedingstukken weer opvouwende zong ze een vroolijk liedje dat haar aan vroeger jaren herinnerde.

Dien nacht had juffrouw Barbara een vreemden droom, waarin zij en Jennie wederkeerig elkanders plaatsen hadden ingenomen. Niet Jennie maar zij zou met Jem trouwen en de uitzet was niet door haar maar door Jennie vervaardigd. Toen zij den volgenden morgen wakker werd, voelde zij zich afgemat.

„Zouden droomen iets beteekenen," vroeg ze zichzelf af. „Wat zou me dan te wachten staan?"

Ze ging nochtans opgeruimd aan den arbeid en slechts als ze aan haar droom dacht, kwam er een schaduw op haar gelaat.

Den volgenden dag, een Zaterdag, ging juffrouw Barbara naar de stad, doch in plaats van de winkelstraten te bezoeken om haar gebruikelijke inkoopen te doen, richtte zij haar schreden naar een stille wijk,

HUISVLIJT.
Bovenstaande foto's brengen eenige voorwerpen van practisch nut in beeld, door een onzer abonné's, den heer M. Hendriks, President-Steinstraat 6, Leiden, in zijn vrije uren vervaardigd. De foto links geeft een modernen stoel en kapstok weer, die door middel van in het hout gesneden figuren zijn versierd, z.g. houtsnijwerk dus, terwijl de rechter afbeelding een drietal voorwerpen doet zien, waarvan twee, de kleerenhanger en het hangkastje, op 't eerste gezicht vermoeden doen dat de versiering is verkregen door in het hout *gebrande* figuren. Evenals bij het bloemenstandaardje echter — waarvan de versiering op de foto niet duidelijk is te zien — zijn ook hier de figuren door *snijden* in het hout aangebracht. De aangename, gezellige indruk, dien het geheel der voorwerpen door lijnen, constructie en versiering maakt, doet zien tot welke hoogte men het in deze kunst als leek kan brengen, wanneer men daartoe naast den onmisbaren goeden smaak, slechts het noodige geduld en een geoefende hand heeft.